Οὐδὲν ἐγένετο τοιοῦτον.

Ἡ κυβέρνησις εἶπεν εἰς τὸν λαὸν ἀργότερα: «Τάχιστα τὸ ἑλληνικὸν ζήτημα τελειόνει. Δός μου χρήματα νὰ ἔχω στρατὸν διὰ νὰ καταλάβω τὰς ἐπαρχίας καὶ ἀρχομένου τοῦ ἔτους θὰ ἔχωμεν Ἤπειρον καὶ Θεσσαλίαν.»

Παρῆλθεν ἓν ἔτος ἕκτοτε καὶ οὔτε ἐπαρχίας ἔχομεν οὔτε στρατόν.

* *
*

Εὔλογον λοιπὸν εἶνε σήμερον λέγουσα ἡ κυβέρνησις ἔχω περίσσευμα νὰ μὴ εἶνε πιστευτή. Ὁ λαὸς ζητεῖ τὴν ἀλήθειαν. Τὰ ψεύδη ἀπεδείχθη ὅτι τὸν ἔβλαψαν πολύ.

* *
*

Πιστεύομεν ὅτι ἡ γνώμη αὕτη τῆς πλειοψηφίας τοῦ λαοῦ εἶνε καὶ γνώμη τῆς ἐν τῇ βουλῇ πλειοψηφίας. Διὰ τοῦτο ἀναμένομεν τὴν νέαν κυβέρνησιν οὐχὶ προφητικῇ δυνάμει, ἀλλὰ ἀπὸ τῶν πραγμάτων πειθόμενοι.

Ἐὰν καὶ πάλιν ἀπατηθῶμεν ἐν τῇ βουλῇ, ἡ ἀπάτη δὲν θὰ εἶνε τοῦ λαοῦ ἀλλὰ τῆς βουλῆς, ἥτις μετὰ ἓν ἔτος θὰ εὑρεθῇ ἐνώπιον φοβεροῦ ἐλλείμματος ἐὰν πεισθῇ νῦν ὅτι ἔχει περίσσευμα.

* *
*

Ὅσον εἶνε βέβαιον ὅτι παρεκαθήσαμεν ἐν Βερολίνῳ μεταξὺ τῶν ἰσχυρῶν, ὅσον εἶνε βέβαιον ὅτι τὸ ἑλληνικὸν ζήτημα θὰ τελειώσῃ, τοσοῦτον εἶνε βέβαιον ὅτι ἡ οἰκονομικὴ ἡμῶν κατάστασις εἶνε λαμπρά, καθὰ εἶπον οἱ ὑπουργοί.

* *
*

Οὕτω κατὰ τὸν ἐπικρατοῦντα συρμὸν ἐπραγματεύθημεν καὶ ἡμεῖς τὸ πολιτικὸν ζήτημα οἰκονομικῶς.

Μαρμιτόνι.

ΣΗΜΕΡΑ ΟΧΤΩ

Σήμερα ὀχτώ! ψυχή μου, λίγο σὰν συλλογισθῶ
Ὁ καθένας μας τί μοῦτρο θὲ νὰ ἔχῃ κρεμαστό,
Χά, χά, χὰ ἀπὸ τὰ γέλοια μ' ἔρχεται νὰ ξεραθῶ,
Τί καρικατοῦραις ὅλοι θᾶνε σήμερα ὀχτώ.

Μάτια μου σκηναίς! Εἶσ' ἕνας ποῦ τὸ γλέντησες τρανά!
Ξύπνησες· νὰ βρῇς τὸ νοῖκι τὸ κεφάλι σου τρυπᾶς.
Νὰ κι' ὁ νοικοκύρης μπαίνει. Τώρα τᾶφερες στενά,
Κόφτεις ψέματα. Αἴ κ' ἔτσι εἶναι ποῦ σ' τὸν Ἅδη πᾶς.

Εἶσαι—ἄχ, νὰ μὴ τὸ δώσῃ ὁ Θεὸς—πεμπτοετής,
Μελετᾶς, γιατί σὲ λίγο ἡ *σειρά σου* θὲ νὰρθῇ,
Τὸ μυαλό σου νὰ μαζέψῃς σ' τὸ βιβλίο σου ζητεῖς.
—Ἀμὴ δέ;—Χορεύ' ἀκόμα τὸ τρελλὸ μὲ μιὰ ξανθή.

Σήμερα ὀχτώ! Ποιὸς ξέρει καὶ σὺ, γέρο-Ἄλφα-κοῦ
Κάτω ἀπ' τῆς ἐξουσίας τὸ σκαμνὶ τὸ ζηλευτὸ
Ἂν δὲ λὲς τὰ κρίματά σου κἀνενὸς πνευματικοῦ,
Περασμένο μεγαλεῖο, δόλιε, σήμερα ὀχτώ!

Χανούμισσα.

ΗΧΩ ΣΑΛΟΝΙΩΝ.

Ἡ νὺξ τῆς Κυριακῆς ἦτο συνέχεια τῆς ἡμέρας· αἱ προσωπιδοφορίαι ἦσαν ἡ ἡμέρα τῆς νυκτός.

Τὸ κατ' ἐξοχὴν συνεντευκτήριον τῶν μασκαράδων ἦτο ἡ λίαν φιλόξενος καὶ περιποιητικὴ οἰκία τοῦ κ. Ῥικάκη.

Ὀλίγους ἀστερίσκους ἐκ τῆς νυκτὸς ἐκείνης παραθέτω ἐνταῦθα ὅπως χρησιμεύσουν ὡς φανοὶ διὰ τὰς ἄλλας νύκτας.

* *
*

Εἷς προσωπιδοφόρος ἐντριγκάρει τὸν βουλευτὴν κ. Κορυζῆν.

— Ποιὸς εἶσαι, τέλος πάντων;

— Μασκαρᾶς.

— Μὰ ποιός;

— Ἀφοῦ σᾶς λέγω εἶμαι μασκαρᾶς θὰ πῇ ὅτι εἶμαι συνάδελφός σας.

* *
*

Νεαρὸς προσωπιδοφόρος προσφέρει πολύτιμον μπουκέτον μετὰ καμελίας πρός τινα Κυρίαν.

— Διὰ νὰ σᾶς τὴν πληρώσω θὰ χορεύσω μαζύ σας.

Ὁ προσωπιδοφόρος (*καθ' ἑαυτόν*): — Τί πληρωμὴ ποῦ μοῦ κόστισε ἡ φράγκα, τὰ τελευταῖά μου.

* *
*

Μασκαρᾶς ἔχων πρόσθετον κορμὸν καὶ κεφαλὴν, ἀλλὰ βλάξ, μηδὲν λέγων, συναντᾶται ὑπὸ ἄλλου:

— Μὰ τί σοῦ χρειάζεται ἀδελφὲ τὸ κεφάλι ἀφοῦ δὲν λὲς τίποτε; *Κόψ'το.*

* *
*

Τὰ εὐέλπιδα Χρυσᾶ εἰσήλαυνον εἰς τὰς αἰθούσας τῆς κ. Ῥικάκη γλαφυρὰ προσωπιδοφόρα καθ' ὁμάδας, ἢ ῥεύματα πειραϊκά.

* *
*

Ὅπου οἱ προσωπιδοφόροι πυκνοῦνται τὰ φύλα συγχέονται, καίει δὲ ἡ περιέργεια τὰ στήθη τί νὰ εἶναι: δικός μας ἢ δική μας.

Πρόχειρον βεβαιώσεως μέρος ἦτο ἐλαφρά τις ἐπαφὴ ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ τότε ἠκούετο ὁ ἑξῆς διάλογος:

— Τί σκαλίζεις;

— Τίποτε, τίποτε τὰ κουμπιά σου.

Petit Bonhomme.

ΚΑΙ ΣΥ ΜΑΡΤΗ;

Ὅλοι ἐφέτος ὅλοι τρελλαθῆκαν,
Χίλιοι ποῦ λέγανε πῶς δὲν χορεύουν
Εἷς τὸ κυνῆγι, κύτταξε ἐβγῆκαν
Καὶ τοὺς χοροὺς μὲ τὸ κερὶ γυρεύουν.

Νὰ ὡς κι' ὁ Μάρτης ἄνθρωπος μὲ γνῶσι
Ποῦ νήστευε, ποῦχε καλογηρέψει
Καὶ τὴ ψυχή του γύρευε νὰ σώσῃ
Θὰ ἔλθῃ κι' αὐτὸς δυὸ μέραις νὰ χορέψῃ.

Φαλσακαπᾶ.